Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація Svoboda 30 Montgomery Street Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 282. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК СЕРЕДА, 12-го ГРУДНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, DECEMBER 12, 1979 No. 282. VOL. LXXXVI.

ДЕРЖАВНИЙ ДЕПАРТАМЕНТ РЕКОМЕНДУЄ КООРДИНАЦІЮ ЗАХОДІВ ВІДНОСНО НОВИХ ПЕРЕСЕЛЕНЦІВ З СССР, НЕ ВИЗНАЄ СОВЄТСЬКИХ ЗАКОНІВ ВІДНОСНО ГРОМАДЯНСТВА — ТВЕРДИВ ПРЕДСТАВНИК ДЕПАРТАМЕНТУ НА ЗАСІДАННІ ЕКЗЕКУТИВИ УККА

Ню Йорк. — Заходи і старання українців в Америці та їх організацій для допомоги у виїзді з СССР переслідуваних там за їх переконання осіб та в опіці і допомозі їх після евентуального звільнення та приїзду на Захід мали б більший і швидший успіх, якщо були б координовані одною установою чи особою, наприклад, Українським Інформаційним Бюром УККА у Вашінгтоні, адміністраційним директором УККА мгром Іваном Базарком, чи іншою відповідною особою — твердив представник Державного департаменту Шон Бирнс на засіданні Екзекутиви УККА минулої суботи, 8-го грудня. Представник Державного департаменту в дальшому заявив, що совєтські закони відносно совєтського громадянства зобов'язують тільки в СССР. ЗСА того закону не визнають і тим законом можуть турбуватись тільки ті, які плянують поїздку до СССР, хоча Державний департамент і в таких випадках має „чорним по білому" совєтську гарантію, що кожний турист з Америки, з американським пашпортом і совєтською туристичною візою, зможе повернутись назад до Америки перед вигасненням речинця візи, без уваги на те, що він міг би, на підставі совєтського закону, вважатись там за совєтського громадянина.

Рекомендуючи координацію зусиль на допомогу новим поселенцям в СССР, п. Бирнс згадав зокрема про справу Ніни і Святослава Караванських, які 30-го листопада прибули з СССР до Відня й опісля переїхали до Лондону, щоб уже там полагодити формальності їхнього переселення на постійне до ЗСА. Помилка була в тому, що їм треба було порадити, щоб вони, прибувши до Відня, негайно зголосилися вже там до американської амбасади та просили азилю в Америці. Побувши в Австрії та приїхавши до Англії, справа їхнього азилю в

(Закінчення на стор. 3)

ЯПОНІЯ І КОМУНІСТИЧНИЙ КИТАЙ ПІДПИСАЛИ РЯД ДОГОВОРІВ

Токіо, Японія. — У висліді триденних нарад поміж прем'єр-міністром Японії Мазайоші Огірою і прем'єр-міністром Китайської Народної Республіки Гуа Ґуофенгом, які закінчились у Пекіні в суботу, 8-го грудня, ці дві країни підписали ряд договорів у ділянках економіки, технології і культурного обміну, згідно з якими Японія трактуватиме КНР як „країну, яка розвивається".

Політичні коментатори та преса Японії схвалюють договори, уважаючи, що вони дають Японії добрі можливості вести обширну торгівлю з КНР та причиняться до покращання відносин поміж тими країнами.

Вже в наступному фіскальному році Японія позичить Китаєві 200 мільйонів долярів на розбудову залізничних шляхів, портів та енергетичних станцій в додатку до біля 4 більйонів долярів, що їх одержала КНР від японських приватних банків у формі низьковідсоткових позичок. У наступних 5-8 роках урядові позички Японії для КНР зростуть до 1,5 більйона долярів.

Японський і китайський уряди рівнож погодились на спільне видобування нафти в китайській затоці Бо Гай, з чого значно скористає японська індустрія, яка відчуває кризу пального. Ряд торговельних договорів збільшить виміну товарами до 10 більйонів в 1980 році з теперішніх 7 більйонів.

У ділянці міжнародних відносин, які з'ясовані у спільному комунікаті, Огіра і Гуа визнають різниці у політичних системах їх держав, що, однак, не повинно утруднювати співпраці в інших ділянках. Обидва лідери погодились, що ситуація на Корейському півострові нездорова та що слід стриміти до поєднання Північної з Південною Кореєю. Гуа, однак, уважає, що „брак демократії" у Південній Кореї утруднює заходи до об'єднання і він є думки що Північна Корея не атакуватиме збройно Південну Корею. Гуа теж відмовився дати запевнення, що КНР не дасть В'єтнамові ще одну „повчальну лекцію", як це сталось в лютому цього року.

Згідно зі заявою Огіри, в основу договорів поміж Японією і КНР входять три принципи, а саме: Японія не допомагатиме КНР мілітарно; відносини поміж Японією і КНР не розвиватимуться коштом відносин Японії з некомуністичними країнами Південносхідної Азії; Японія не стримить до ексклюзивности у відносинах з КНР.

У Монтреалі помер д-р Ол. Ю. Рудницький

Монтреаль (ОУПС). Тут помер 1-го грудня 1979 року після довгої й тяжкої недуги д-р Олександер Юліян Рудницький, правник-економіст, залишивши дружину, д-ра Галину Шимонович-Рудницьку, з синами Олександром і Андрієм, братів о. Вальда й Ярослава з родиною в Україні й поза Україною.

Покійний народився 1-го березня 1918 в Стрию в родині св.п. Антона й Юлії з Шавалів Рудницьких. Після закінчення середньої освіти в Стрию, студіював право у Львівському університеті, а в часі війни в Празі в Українському Вільному й Карловому університетах, здобуваючи докторат із права й економічних наук. В 1950 р. він переїхав до Канади, здобув магістерію економічних наук у Оттавському університеті й працював у системі Федерального уряду в столиці Канади. Любитель музики й мистецтва, він очолював Літературно-мистецький Клюб у 1950-их рр. у Монтреалі.

Дописував до української преси (напр. „Свободи") й журналів (напр. „Сучасности", тут уживаючи псевдоніму „Пинхвич"). Крім друкованих праць залишив рукописні студії з соціології й економіки. В рр. 1963-71 був правним дорадником рапортів Королівської Комісії Двомовности й Двокультурности, а в 1978-79 ресорту Міжнародних Інтелектуальних Зв'язків і Зовнішніх Справ Уряду Української Народної Республіки в екзилі.

Похорон відбувся 3 грудня 1979 р. з Церкви Успення Пресв. Богородиці на Роземонті в Монтреалі.

ВІДБУВСЯ ВОСЬМИЙ З'ЇЗД УРДП

Детройт (Н. Н.). — 24-го і 25-го листопада 1979 року відбувся в передмісті Детройту в ЗСА восьмий з'їзд Української Революційно-Демократичної Партії (УРДП). У з'їзді взяли участь делегати з Америки, Канади та із заокеанських країн: Австралії, Англії та Німеччини. Перший день нарад майже повністю був присвячений звітам керівних органів УРДП та обговоренню їх.

З'їздові надіслано багато привітів. З них варто відмітити привіт від Проводу Українських Націоналістів, Українського Братського Союзу, Леґіону Симона Петлюри та ін. Усно з'їзд вітала Маруся Бек, яка є головою Ради Прихильників УНР.

„Українські вісті", які розпочав видавати Іван Багряний після закінчення Другої світової війни в Німеччині, минулого року перенесено до Детройту. Редактором їх є Михайло Смик. Робляться старання, щоб для видавництва придбати власний дім та комп'ютор-набирач. Фундація імени Багряного, яку створено на 7-му з'їзді УРДП, збільшила свої фонди до майже 70 тисяч долярів. Її старанням та фінансовою допомогою в скорому часі вийде перша праця п. н. „Збірник Григорія Китастого". Управа фундації залишилася та сама. Її очолює Галина Воскобійник, дружина Олексія, який дав 100 тисяч долярів на Українську Катедру при Гарвардському університеті.

Головні доповіді на з'їзді прочитали Василь Ів. Гришко та Михайло Воскобійник на загальну тему про пляни партії УРДП на майбутнє та становище до дисидентів і до інших організацій, подій та осіб в Україні й за її межами.

Резолюції, ухвали та пропозиції в трьох частинах будуть подані як декларації до загального відома.

На нову чотирирічну каденцію вибрано Центральний Комітет УРДП з 25 осіб. На голову УРДП переобрано д-р Михайла Воскобійника, генеральним секретарем — Олексія Коновала. Василь Ів. Гришко, ідеолог УРДП, є почесним головою.

Іранські терористи плянують зліквідувати цілу родину шаха Паглеві

Париж. — Французька поліція, яка провадить слідство в справі вбивства князя Шаріяра Мустафи Чафіка, 34-річного сестрінка колишнього шаха Мохаммеда Рези Паглеві заявила, що іранські терористи плянують знищення цілої родини шаха.

Ця заява поліції підтверджена іншою заявою, яку оголосив Аятолла Садек Хальхалі, голова іранських революційних судів, що це його група прибічників вбила Чафіка та що група плянує зліквідувати всю родину шаха.

Замордований сестрінок шаха, князь Чафік, був старшиною іранської військової фльоти та сином княгині Ашраф, сестри-близнючки шаха. Більшість членів великої родини шаха живуть в різних місцевостях Франції та в інших країнах, щоб утруднити іранським терористам можливість пімститися на шахові.

Сусіди княгині Ашраф сказали поліції, що її вілла у Парижі була під постійним наглядом різних молодих мужчин, що „виглядали як іранці". Французький уряд формально засудив замордовання сестрінка шаха й з того приводу сподіваються певних дипломатичних комплікацій, хоч покищо не відомо чи Франція зложить формальний протест проти заяви Аятолли Хальхалі.

Марк Валле, адвокат родини шаха, обвинуватив французький уряд за незадовільну охорону родини шаха. Він сказав, що йому відомо, що французький уряд відмовив одному членові родини шаха дозвіл носити револьвер для самооборони, хоч під час перебування Аятолли Хомейні у Франції йому дано було постійну поліційну охорону.

Осередок СУМ-А в Ню Йорку відзначить своє 30-річчя

Ню Йорк, Н. Й. — У суботу, 15-го грудня ц. р., о год. 6-ій вечора тут в Авдиторії школи св. Юра при 215 Схід 6-та вулиця відбудеться ювілейний бенкет, яким Осередок Спілки Української Молоді Америки ім. ген. хор. Тараса Чупринки відзначатиме своє 30-річчя.

Святочне слово на бенкеті виголосить голова Центральної Управи СУМ мгр Євген Гановський, а майстром церемонії буде голова Крайової Управи СУМ-А інж. Мирослав Шмігель.

Ювілейний Комітет, головою якого є довголітній сумівський діяч і член КУ СУМ-А Григорій Цебрій, приготовив для гостей добірну мистецьку програму з виступами хору „Жайворонки", гумористки пані Іванки Климовської (Язичинської), солістів, бандуристів, декляматорів тощо. Заключне слово скаже теперішній голова Осередку і член КУ Корнель Василик.

УКРАЇНСЬКА ГРОМАДА ВШАНУВАЛА ПРОФ. Л. ДОБРЯНСЬКОГО У 30-РІЧЧЯ ЙОГО ПРЕЗИДЕНТУРИ В УККА

Ню Йорк, Н. Й. (є. ф.). — Тут у суботу, 8-го грудня 1979 року, у великій залі готелю Рузвельт відбувся Бенкет у честь проф. Лева Довряиського з нагоди його 30-річчя на пості президента Українського Конгресового Комітету Америки.

На IV-му Конгресі УККА в 1949 році проф. Л. Добрянського вперше вибрала на становище президента УККА й після того, на наступних 8-ми Конгресах, проф. Добрянського перевибирали на згаданий пост президента політичної репрезентації українців в Америці.

Представники Українських Цекров, центральних організацій, Відділів УККА та організованої громади зібралися відзначити працю проф. М. Добрянського на протязі останніх тридцяти років.

Ювілейний Бенкет розпочато молитвою, яку провів Владика Єфрем Кривий ЧСВВ, єпископ епархії для українців католиків у Бразилії, а відтак відспівано національні американський та український гимни.

У вступному слові мгр Іван Базарко, адміністративний директор УККА, підкреслив „муравлинну працю проф. Добрянського на протязі тридцяти років", яка повинна б стати „стимулом, заохотою і дороговказом для молодого покоління". Кінчаючи своє слово, мгр Базарко представив майстра церемонії д-ра Івана Флиса, віцепрезидента УККА та головного предсідника УНСоюзу.

Д-р Іван Флис коротко підкреслив величезні заслуги Ювілята — одного з найвизначніших і найбільш заслужених українських суспільно-політичних діячів і одночасно представив почесних гостей за головним столом: о. Севастіян Шевчук, ЧСВВ, українська католицька церква св. Юра, Ню Йорк; о. прот. Володимир Базелевський, настоятель української православної Катедри св. кн. Володимира; о. шамб. Роберт Москаль, екзекутивний віцепрезидент УККА, та головний предсідник СУК „Провидіння"; п-і Юлія Добрянська, дружина Ювілята; д-р Сергій Радчук, президент Комітету Українців Канади; мгр Іван Базарко, адміністративний директор УККА; Ювілят — проф. Лев Добрянський, ред. Ігнат Білинський, секретар УККА; Владика Єфрем Кривий; д-р Володимир Душник, головний редактор „Українського квартальника"; конгресмен С. Вілліям Ґрін з Ню Йорку, 16-та округа; о. шамб. Еміль Манастирський, генеральний вікарій української католицької Стемфордської Епархії; інж. Євген Івашків, голова КОУАО, член Екзекутиви УККА; ген. Петро Григоренко, Закордонне Представництво Української Гельсінкської групи; п-і Зінаїда Григоренко, дружина генерала; о. Іван Ткачук, УПЦерква в Америці.

Після вечері д-р І. Флис — майстер церемонії, зазначив, що підготовою Ювілейного Бенкету займався спеціяльний комітет і представив найближчих співпрацівників Ювілята, присутніх членів Екзекутиви УККА в абетковому порядку: д-р Р. Барановський, мгр І. Базарко, д-р О. Білик, мгр А. Чорнодольський, мгр У. Дячук, д-р В. Душник, ред. А. Драган, п. Л. Футала, мец. Р. Гуглевич, голова Гов. Суду інж. Є. Івашків, д-р М. Квітковська, д-р А. Лозинський, п. В. Мазур, о. шамб. Р. Москаль, д-р Р. Максимович, п-і Х. Навроцька, п. І. Олексин, д-р В. Омельченко, п. Е. Попіль, п-і С. Рубель, д-р М. Снігурович, п. Я. Савка, д-р П. Стерчо, п. М. Шашкевич, проф. І. Телюк, п. І. Винник, голова Конт. Комісії УККА і п. Г. Полчій.

Для вшанування тридцятирічної праці президента УККА прибули на Ювілейний бенкет голови Відділів УККА: проф. М. Цяпка — Нюарк, Н. Дж., інж. Б. Федорак — південносхідній Мічіган, д-р Б. Футей — Клівленд, Огайо, інж. К. Гусак — Бостон, Масс., інж. Є. Івашків — Ню Йорк, Н. Й., п. Я. Кушнір — Олбані, Н. Й., п. Т. Максимович — Маямі, Фл., п. М. Пінковський — Елізабет, Н. Дж., п. В. Пелещук — Бріджпорт, Кон., д-р П. Стерчо — Філядельфія, Па., д-р О. Слюзар — Вілмінгтон, Дел., п. В. Шулевський — Вілліментік, Кон., п. Т. Царик — Вашінгтон, Д. К., п. М. Філь — Вотервліт, Н. Й., д-р М. Снігурович — Ню Гейвен, Кон., д-р Є. Котик — Джерзі Сіті, Н. Дж., п. М. Сидор — Йонкерс, Н. Й., д-р А. Кіпа — Алентавн-Лігай, Па., мгр А. Чорнодольський — Балтімор, Мер., п. А. Никончук — Пітсбург, Па., п. С. Палидович — Координаційна Рада УККА стейту Н. Дж., п. М. Свідерський — Амстердам, Н. Й., д-р Ю. Куляс — Чікаґо, Ілл., п. Р. Крупка — Озон Парк, Н. Й., п. В. Василенко — Гартфорд, Кон.

Майстер церемонії також представив близьких співробітників Ювілята на протязі багатьох років, а саме: колишнього екзекутивного віцепрезидента Йосипа Лисогора, колишніх віцепрезидентів адв. Михайла Пізнака та екзекутивного директора адв. Степана Ярему, як також присутню п-і Езу Піддубчишин — другого секретаря УККА, а першим був уже померлий Антін Цурковський.

Про життєвий шлях, працю і заслуги проф. Л. Добрянського доповідали ред. Ігнат Білинський, секретар УККА, в українській мові, а д-р Володимир Душник, редактор „Українського квартальника" в англійській мові".

Проф. Добрянський — син українських еміґрантів, народився й виростав у східній частині Мангетену. Вчився в Нюйоркському і Фордамському університетах. Викладати розпочав у Нюйоркському університеті, а з 1952 року д-р Добрянський — професор економічних наук у Джорджтавнському університеті у Вашінгтоні. Він також є директором Інституту для порівняльних політично-економічних студій при цьому ж університеті.

Ювілят, як підкреслювали обидва доповідачі, має видатні досягнення в науковій, професорській і суспільно-політичній ділянках. Проф. Добрянський — автор багатьох книжок, статтей, памфлетів і есеїв; дорадник численних державних і приватних установ; починаючи з 1948 року, професор Добрянський майже кожного року свідчить перед різними Комісіями Сенату і Палати Репрезентантів, зокрема в таких справах: геноциду, торгівлі з СССР, американські радіопередачі до поневолених народів за залізною заслоною, переслідування Українських Церков — Православної і Католицької тощо, всі його свідчення надруковані в конгресових звідомленнях.

Величезною заслугою Ювіляра є те, що він був автором в 1959 році резолюції Конгресу ЗСА щорічно проголошувати в липні Тиждень Поневолених Націй та резолюції цього ж Конгресу в 1961 р. про поставлення пам'ятника Тарасові Шевченкові у Вашінгтоні.

Отець шамб. Р. Москаль і мгр І. Базарко вручають грамоту признання проф. Л. Добрянському.

Промовляє конгресмен С. Вілліям Ґрін. Сидять (зліва): Владика Єфрем Кривий, ред. І. Білинський, д-р Л. Добрянський-Ювілят і д-р І. Флис, майстер церемонії.

Д-р І. Флис вручає проф. Л. Добрянському портрет роботи маестра Зиновія Онишкевича, який стоїть справа.

Світлив О. Старостяк

Проф. Добрянський часто бере участь в різних американських і міжнародних з'їздах, конференціях, панелях тощо.

Ювілят був нагороджений американськими й чужинецькими почесними грамотами й різними відзначеннями за його науково-суспільно-політичні досягнення. Проф. Добрянський одержав також почесний докторат Українського Вільного Університету, медалю НТШ, Шевченківську грамоту Волі та ін.

Обидва доповідачі підкреслили також заслуги дружини проф. Добрянського — Юлії, яка не тільки ставилася з глибоким вирозумінням до праці свого мужа, але всесторонньо підтримувала його діяльність.

Проф. Добрянський, як сказав д-р Душник, прикладає всі свої зусилля для допомоги „нашим поневоленим братам і сестрам в Україні" вірний найблагороднішим „принципам справедливости, рівности і свободи не тільки для України", але для всіх поневолених народів совєтсько-російською владою.

У своїй промові конгресмен С. Вілліям Ґрін привітав Ювілята від себе та колеґ-конгресменів і висловив признання українцям, які, зберігаючи свою мову й культуру, одночасно роблять свій вагомий вклад в американське життя. Розповідаючи про свою співпрацю з проф. Добрянським, конгресмен Ґрін підкреслив, що Ювілят є визначним лідером оборони людських прав, а зокрема прав людини в Совєтському Союзі. Він заявив, що в особі проф. Добрянського поневолені Совєтським Союзом народи мають найкращого оборонця людських і національних прав.

Усно привітали Ювілята д-р Сергій Радчук, президент Комітету Українців Канади, та інж. Євген Івашків, голова Відділу УККА в Ню Йорку, обидва підкреслили величезні заслуги професора Добрянського на широкій ниві громадсько-політичного життя.

Поскільки час не дозволяв на інші усні привіти, д-р Іван Флис представив лише представників установ та організацій: п-і М. Душник — заступниця головного предсідника УНС; п. І. Олексин — президент УБС;

(Закінчення на стор. 3)

С. Караванський і Н. Строката мали прибути до ЗСА у вівторок

Вашінгтон. — Святослав Караванський і його дружина Ніна Строката, відомі українські політичні в'язні і члени Української Гельсінкської групи, які прибули до Відня, Австрія, 30-го листопада цього року, а відтак подалися до Лондону, Англія, мали прибути до Вашінгтону у вівторок, 11-го листопада, о годині 6-ій увечері, літаком компанії „Панамерікен". Про передбачений приїзд Караванських до ЗСА повідомило у понеділок увечері Українське Інформаційне Бюро УККА у Вашінгтоні, яке рівнож заплянувало пресову конференцію Караванським у середу, 12-го грудня, о год. 1-ій по полудні, у приміщенні Крайової пресової будівлі. У вечірніх годинах в середу мала ще у Вашінгтоні відбутися зустріч Караванських із запрошеними представниками української громади.

Уряд ЗСА надав Караванським статус втікачів з правом постійного перебування в цій країні.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily exept Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303.

Кеннеді, шах і Хомейні

Сенатор Едвард Кеннеді, який зламав свою попередню заяву, що не буде торкатися справи американських закладників в Теграні поки вони не будуть звільнені, і виступив у цій справі з пристрасною заявою — може пригадати собі філософську правду, що „говорення це срібло — але мовчанка це золото". Маючи за найбільшого свого виборчого суперника президента Джіммі Картера — сенатор Едвард Кеннеді, також демократ, гостро і різко скритикував політику уряду ЗСА у відношенні до Ірану за панування шаха Мохаммеда Різи Паглеві, при чому забув, що таку саму політику вів ще його брат, президент Джон Кеннеді. Мовляв: це була політика сприяння диктаторському і терористичному режимові шаха,який льокував в Америці накопичені ним крадіжжю в народі більйони. Америка (президент Картер) не повинна була давати у себе пристановище шахові — казав Кеннеді. І сенатор Кеннеді у критиці колишнього володаря Ірану, на голову якого теперішній тамошній режим наклав високу грошову нагороду, користувався чи не тими самими висловами, — в усякому разі тим самісіньким змістом, яким користуються ненависницькі супроти Америки і шаха Паглеві преса, радіо і телебачення.

Ясно, така заява наробила великого і для сенатора Кеннеді неприємного шуму. Державний секретар Сайрус Венс у своїй як звичайно делікатній заяві, ствердив тільки, що та заява сенатора Кеннеді „ускладнить" мирні заходи уряду видістати на волю 50 американських закладників в Теґрані. Нема найменшого сумніву, що Аятолла Хомейні надзичайно втішився, почувши таку промову Едварда Кеннді: адже це було потвердження „правильности" його обвинувачення на адресу шаха і Америки. В американській пресі можна було зразу же знайти коментар: тепер, мовляв, Хомейні, може зволікати зі звільненням американських закладників до часу президентських виборів осінню 1980 року, сподіваючись, що президентом стане Кеннеді, який і шаха видасть Іранові і поверне Іранові всі здепоновані в американських банках більйони шаха... З усіх сторін — включно від численних ліберальних демократів, отож з власного табору Едварда Кеннеді — відізвалися або обурені, або критичні голоси. Під їх впливом Едвард Кеннеді намагався злагіднити свою злощасну заяву: він, мовляв, не сказав нічого нового, бо завжди критикував режим шаха Різи Паглеві, ще й тоді, як шах був при владі, а тепер буде підтримувати президента Картера в його заходах щодо звільнення закладників. Кеннеді назвав режим шаха „одним з найбільш насильницьких в історії людства". Але сен. Кеннеді ніколи у своїй кар'єрі не таврував режиму в СССР та взагалі комуністичного світу. Крилате слово різниться від птаха тим, що раз воно вилетіло — як казали старинні греки „поза перегороду зубів" — то завернути його вже не можна. Популярність президента Картера зразу пішла вгору, а популярність сенатора Кенніді пішла вдолину. Найбільшою помилкою сенатора Кеннеді не був сутній зміст його заяви, а час, в якому він склав ту заяву. Цілому світові відомо, що режим шаха Різи Паглеві був недемократичний, що він покликав до життя ославлений „Савак" за зразком совєтського ЧЕКА-НКВД-КҐБ і що він та його родина робили те, чого не вільно робити членам королівського дому: мали „уділи" в різних державних підприємствах, включно з державним добуванням і експортуванням нафти і таким чином здобували велетенські маєтки. А втім, сенатор Кеннеді повинен би знати, що ісламський фанатик Хомейні зненавидів шаха не за його фінансові комбінації, а за намагання до модернізації Ірану за західнім зразком і що в цьому мав підтримку від Америки та її уряду. Цієї сторінки правління шаха Едвард Кеннеді не торкнувся ні словом, а вона найважливіша. Своєю односторонньою атакою проти власного однопартійного президента власне тепер, коли 50 американських громадян все ще ув'язнені в Ірані, сенатор Едвард Кеннеді доказав, що він не є державним мужем такого калібру, який повинен знати, коли що можна говорити, а коли чого говорити не вільно. Сенатор Едвард Кеннеді і перед отим своїм нещасливим виступом не мав 100-відсоткової певности, що здобуде від своєї партії номінацію та що осягне перемогу у виборах, — а тепер ці його шанси дуже змаліли. Якщо свою заяву про шаха і політику уряду ЗСА склав свідомо і з розрахунком, то рахував — погано. Так, як справи стоять сьогодні, його дружина Джови має дуже малі шанси стати мешканкою Білого Дому.

Василь Качмар

СЛУГА БОЖИЙ МИТРОПОЛИТ АНДРЕЙ

(У ДЕНЬ ІМЕНИН)

(1)

Можна говорити про особу Митрополита Андрея Шептицького, як про князя Церкви, мецената, будителя українського релігійного життя, про вченого, організатора науки, богословської і світської, знавця і опікуна мистецтва, про вчителя й пастиря, оборонця всіх покривджених, про самаритянина, що веде добродійну діяльність серед убогих, словом Митрополит Андрей Шептицький діяв облагороджуюче своїм великим духом на кожного. Боже Провидіння вже в ранній молодості Романа Шептицького засівало у душі майбутнього монаха-аскета зерно християнських чеснот. Майбутній Галицький Митрополит Андрей уже в дитинстві вдосконалює у собі дух самовідречення і аскетизму. Найважливіше у юнака Романа було те, що його серце горіло великою любов'ю до принижених і тому він часто говорив своїй матері Софії: „Мамо, якби ви знали, яке мені дороге все, що бідне, старе, мале...". Отож аристократичність його духа проявлялася в тому, що хто нижче стояв на щаблі соціяльної драбини, то з тим більшою увагою і чемністю ставився до нього Роман, а пізніше Митрополит Андрей.

Не місце в цих рядках на характеристику нашого Митрополита. Вистачить навести ствердження французького філософа — письменника, що „митрополит Шептицький належить до упривілейованого духу неба". Знову ж о. Йосафат Жан (француз із походження)у своїх споминах про Слугу Божого Андрея дослівно пише: „Митрополит Андрей практикував у житті усі християнські чесноти. Одначе любов ближнього була домінатною заповіддю Божою у Митрополита Андрея". І справді, наш Митрополит Андрей проповідував і навчав, що любити Бога — це також значить любити нарід і батьківщину свою! До речі, з уст нашого Митрополита Андрея ніколи не злітало грубе чи образливе слово, а ні лайка. Його стриманість, культура вислову та зрівноваження, а понад все батьківська любов і прощення є прислівними серед української спільноти. Чужинці-дослідники писань Митрополита Андрея Шептицького стверджують, що він визначався євангельською добротою і милосердям до людини, до кожного. Кир Андрей, як святець Божий, свою молитву, покору, любов і надії скеровував на славу Божу й спасіння душ людських. Відносно покори Слуги Божого Андрея, то промовистим фактом її являється епізод, що трапився у храмі св. Юра у Львові, як Він вернувся із заслання. Д-р Володимир Загайкевич із Перемишля, вітаючи Кир Андрея, сказав дослівно таке: „Дорогий наш Владико, Страднику! Ти наша гордість. Ти наша слава! Увійди в храм Божий!" А Кир Андрей відслужив Святу Подячну Літургію і промовив: „На засланні я постійно молив Бога, щоб дозволив мені вернутися і перепросити Вас, мої вірні, бо може я колинебудь зробив Вам якунебудь кривду"! Так може говорити тільки Божий вибранець. Де тільки появлявся Митрополит Андрей, то всюди викликав могутнє враження на присутніх. Бо це була постать, як говорять чужинці, „неначе вихоплена з доби Отців Св. Церкви і античних патріярхів". Дехто порівнює Його з папами першого ренесансу. Інші знову бачили в Ньому святих Атаназія, Василія або Амвросія, а ще інші порівнювали нашого Митрополита з Хризостомом, вбачаючи в Ньому аскета-пустельника, владику і провідника народу. А Його ім'я було і є відоме не тільки в Европі, але скрізь у світі геть за морями та океанами. Велична постать, маєстатична голова з рисами біблійного Патріярха, вкрита сивим волоссям, голова мудреця і справжнього володаря душ і сердець людських. Ця постать у скромній чернечій рясі була велетнем духовим нашої розтерзаної доби. Бо жив, проповідував і навчав наш Митрополит у часі фаталістичного декадансу культури і кризи моралі. В одній проповіді до питомців Богословської Академії у Львові Кир Андрей сказав такі віщі слова: „Світ ще більше погрузне в намулі аморальности, а хвиля червоного демона злоби й нищення покотиться по всій Европі".

В одному своєму посланні Митрополит Андрей писав: „Ціль моєї праці — це зібрати вас усіх під стягом Ісуса Христа. цією працею я перейнятий сто разів більше із власного переконання, аніж з мойого уряду, бо це мій прапор і дороговказ". А з цього випливала одна велика ідея, яка полонила Митрополита, це була ідея церковної Єдности!

Вселенське мислення Кир Андрея диктувало йому трактувати справу єдности Церков і всіх християн з точки зору вічности. Декрети Архиєпископських Соборів в 1942 році у Львові говорять, що „Єдність людей між собою і єдність Церков це дар з неба, за який Ісус Христос молився перед своїми страстями".

(Продовження буде)

Степан Женецький

РОЛЯ ЗОЛОТА В ГРОШЕВІЙ СИСТЕМІ

У зв'язку з тим, що ціна золота в останньому часі на міжнародному біржовому ринку досягла просто фантастичних висот, цікаво буде нашим читачам познайомитися з тим, що про цей вартісний метал пишуть знавці-економісти.

Із зростанням цін на золото найбільше користається Америка(ЗСА), а це тому, що вона має найбільше у світі цього дорогоцінного металу. Америка посідає 265 мільйонів унцій золота, що творить 27 відсотків золота в цілому некомуністичному світі. Коли нещодавно ціна золота дійшла до 391.75 дол за унцію, то в цей час вартість американського золота, теоретично, виносила біля 103 більйони долярів! Коли ж пізніше ціна його дійшла понад 440 долярів за унцію, то ця теоретична вартість ще збільшилася. До 1971 року ціна золота виносила 35 дол. за унцію і тоді загальна вартість американського золота становила тільки 92 більйони долярів.

Цікаво відзначити курйозний факт, що кожного року, коли зростає ціна золота, то це викликає радість торгівцям золота, але журить американських керівників грошевої системи. А причиною незадоволення американських урядових чинників зростом цін золота є те, що це спричиняє непевність щодо міжнародних платіжних спроможністей великих держав, у тому числі навіть самої Америки.

Значний вплив на зріст ціни золота мають країни-продуценти нафти, бо вони в такій ситуації підносять ціну на свій продукт.

Деякі знавці твердять, що золото наново повертається як середник грошевої (монетарної) системи. Керівник англійського банку Морґан Ґрінфілд пише в журналі „Економік рев'ю", що із зростом ціни, золото знову займає історичне місце найважливішого складника міжнародної резерви. На базі ціни біля 400 дол. за унцію, золото творить більше як 50 відсотків резервів у центральних банках Міжнародного Монетарного Фонду (ММФ). Більшість решти резерв становлять закордонні валюти багатих держав, в основному американські доляри. Американський інвестор Джеймс Сінклер пише, що доказом того, що золото повертається в монетарну систему, свідчить те, що його включено в Европейську Монетарну Систему. Він теж подає, що деякі нафтові держави, в тому Кувайт і Об'єднані Арабські Емірати, закуповують золото. Економічні знавці заповідають, що в скорому часі золото, як розрахунковий середник, буде включене державами, що експортують нафту, замість американських долярів.

Знову ж інші знавці висловлюють думку, що роля золота постійно зменшується в грошевій системі. На це вони подають такі факти:

Золоті монети замінено паперовими грішми. Паперових грошей не вимінюють на золото. В Америці така виміна скінчилася в 1933 році.

Вартість золотих резерв не вважається більше як ограничення при друкуванні паперових грошей. В Америці цей закон був знесений в 1968 році.

В тому самому році Америка та інші головні індустріяльні країни перестали продаж золота. Це вплинуло на зрізничкування цін на золото серед приватних торгівців, ціна яких стала різнитися від урядової ціни, що тоді була 35 дол. за унцію. А це сталося тому, що кілька років перед цим приватний попит на золото почав перевищати його доставу. Перед тим головні американські банки піддержували ціну 35 дол. за унцію, додаючи її до золотих резерв по тій самій вартості.

В 1971 році президент Ніксон припинив заміну долярів на золото на вимогу інших країн ринку. Роблено це на те, щоб послабити приватні ринки золотом і поправити американський платіжний балянс. Такий крок мав правдоподібно неґативний вплив на торгівлю золотом, бо в цей спосіб торгівці золотом мали можливість одержувати його для спекуляції.

Та яка б не була політика щодо золота, — як твердять знавці, — все ж таки його роля постійно зростає в міжнародній платіжній системі. І хоча про золото говорять, що це „варварський пережиток", то все ж банки скуповують його і держать у своїх схороницях.

А якщо золото є вартісне для держав і банків, то є воно вартісним і для приватних людей. Тому дораджується, щоб усі, хто тільки має можливість, набували золото, чи золоті речі. Вони завжди залишаться вартісними.

Оксана Ашер

СПОГАДИ ПРО БАТЬКА

(Слово на Вечері присвяченому М. Драй-Хмарі, який відбувся 4-го листопада 1979 р. в Ню Йорку)

Сьогодні, у своїх спогадах про батька, я зупинюся лише на духовному зв'язку, який існував між нами з мого раннього дитинства.

Люблячи життя у всіх його відтінках, батько кохався і в дітях. Але судилося йому мати тільки одну дочку.

Коли моя вихователька німкеня (Кароліна Ернестовна) приводила до нас групку дітей і було тоді багато радости і сміху, то він не раз казав, що хотів би, щоб усі ці діти були наші.

Відома українська діячка і письменниця, Людмила Старицька Черняхівська, яка була другом нашої родини, говорила, що такої уваги і ніжности до дитини, як у Драй-Хмари, вона у своєму житті не бачила.

Дійсно, як пригадую, Татуньо (так я його звала) приділяв мені дуже багато уваги і часу, не зважаючи на велике перевантаження науково-педагогічною працею. Я любила забігати до батька в кабінет, манив мене глобус і велика, на всю стіну, мапа зі звірями всього світу. Тут, на канапі ми разом подорожували... Татуньо заворожував мене своєю ерудицією, відкриваючи мені історію країн, та їхню культуру. Пам'ятаю початок одного мого дитячого вірша:

„Татуню, маєш вільну
годину?
Всміхнувся... І ось за
хвилину
перед нами бурхливе,
Чорне море...

Улітку ми звичайно подорожували: батько любив лагідну красу запашного Криму і велич Кавказу. В Гурзуфі, ми щодня рановранці брали човна і запливали далеко в море. Одного такого ранку нас оточила зграя дельфінів. Була це неприємна несподіванка (човен був ненадійний), та ми не втратили рівноваги. Татуньо продовжував гребти і ми почали голосно співати українських пісень. Батько навчив мене багатьох народних пісень, записаних або Квіткою з голосу Лесі Українки, або за Леонтовичем. Співали ми і про Байду, і про Бондарівну. Особливо улюбленою була пісня „Ой хмелю, мій хмелю, хмелю зелененький"...

Взимку, через мої дитячі хвороби, я жила в якомусь химерному світі, цікавило все нереальне, нездійсниме...

Завжди нетерпляче чекала я повернення батька увечері додому. Він любив приносити щось солодкого (тістечка, халву...), а я для нього готувала віршик. Та був він суворим критиком. Пригадую, один вірш йому сподобався. У ньому відбувалася розмова польових квіток з вітровієм. „Зовсім, зовсім тичинівський вірш!" — зауважив Татуньо, а я тоді Тичини ще не знала.

Батько заохочував мене писати влітку щоденники та учив техніці віршування, про що він писав мені в листі білим віршем, датованому липнем 1934 року.

Багато тем — аби була
охота
писати! Це —
найголовніша річ.
Ну, а як є таке святе
бажання
то обміркуй одну цікаву
тему,
і в образах собі це уяви,
щоб вона, немов жива
постала
перед твоїм зірким
духовим оком.
І коли ти живе це все
уздриш,
Міркуй яким добірним
влучним словом
віддати мисль, чи образ,
бо слова —
мов камінці ті
різнокольорові,
що їх колись любила ти
збирать
на берегах Ґурзуфа, Ялти,
Сочі:
те гостре, те безбарвне,
як вода,
те лащиться, мов гожий
панський цуцик,
те жалиться, як кропива,
те запашне, неначе
кримський персик,
а те смердить, як
розбовток в яєшні.

В оригіналі перекладів двох рун нового запису з фінського епосу „Калевала", — „Народження та одруження Ільмарінена" та „Ільмарінен і Смерть" — знаходимо місця відмічені червоним олівцем з датою і заміткою Драй-Хмари: „переклад Оксаночки", як, наприклад, така строфа, записано 10-го квітня 1935 року:

Так знайшли залізну
скриню
серед моря — океану
із води її дістали
привезли на берег моря.

Навіть жахливі концентраційні табори Колими не перервали духовного зв'язку батька зі мною. Його філософія життя: бути суворим до себе і сміливо дивитися в майбутнє — це кредо у моєму житті.

Кілька трагічних листів батька пропали, а тому останнім листом його, залишається лист до мене, датований 9-го листопада 1938 року. Не зважаючи на сувору цензуру, яка вимагала російської мови в листах, листи з заслання до мене були писані виключно українською мовою.

Дозволю собі процитувати кілька уривків з цих двох листів:

6 липня 1938 . Утіная.

...відповідаю на твого листа, писаного 3 квітня ц.р. Він такий щирий і по-дитячому цікавий. В ньому багато поетичних спостережень і тонкого відчування

(Закінчення на стор. 4)

Іван Р. Костюк

ЧОТИРНАДЦЯТЬ ДНІВ В РИМІ

(Спроба репортажу з паломництва до Риму)

(4)

У розмовах, що я їх мав з присутніми на нашій відправі італійськими, німецькими й польськими священиками, то така можливість була зовсім реальною. Зрештою, як це показалось наступного дня, в неділю, коли при головному вівтарі правили Архиєрейську Службу Божу латинники, співав могутній хор, грали органи й у Богослуженні взяли участь не сотні, а тисячі вірних, мирян і паломників.

Після оглядин неоціненних ватиканських музеїв, а зокрема славнозвісної „Сикстинської Каплиці" й галерії картин сучасних мистців (сюди я приходив тричі і все одно всього не оглянув!), та після смачного обіду в ватиканському ресторані в товаристві старого знайомого п. Романа Мариновича (хто його не знає?), що вмів зорганізувати свої прогульку — невеличку групу паломників куди краще за інших, треба було готовитись до чергової імпрези, яка була назначена на 5-ту годину по полудні.

6. Ювілейний концерт

Ще перед початком концерту, простора й репрезентативна заля „Авдіторіюм ді Паляццо Піо", при віа делля Концільяціоне ч. 4, поблизу площі й Базиліки св. Петра, була заповнена по вінця багаточисельною (біля 1,500 осіб) публікою, серед якої можна було почути італійську, німецьку, французьку й польську мови. Інші, „нахцінґери" до яких і я належав, товпилися біля одинокого станка з квитками в ціні 5 дол., що були одночасно програмкою концерту. Серед публіки чимало українських священиків, монахів й монахинь. Щасливці зайняли кращі місця в авдиторії і на бальконах. Дві бічні колони зайняли виконавці програми — хористи, декляматори і танцюристи. Середня колона фотелів була зарезервована для Блаженнішого Патріярха Йосифа, його почоту, владик, священиків і запрошених гостей — чужинців. Я з ред. Романом Данилевичем зайняли, хоч і не репрезентативні, але вигідні місця.

Концерт розпочався, як звичайно, „з деяким запізненням". Під безперервні оплески й оклики „Слава Патріярхові" ентузіястичної публіки, на залю увійшов Патріярх зі своїм почотом. Перші місця в середущій колоні зайняли почесні гості, серед яких було чимало нашої „знаті" з Мюнхена, Парижа, Лондону, Філядельфії, Ню Йорку й Чікаго. Припадок, чи умисно сталося „почесне відокремлення"? На чоловому місці, без якихнебудь прикрас, висів великого розміру портрет Патріярха. Відсутність такого ж портрету Слуги Божого Андрея (адже ювілейний концерт відбувався напередодні тисячоліття хрищення України, п'ятидесятиліття Синоду Українських Владик під проводом Слуги Божого Андрея, тоді Галицького Митрополита, графа Андрея Шептицького) зразу впадав в очі вдумливого глядача. Огряді, двокольорові програмки, надруковані в італійській та українській мовах, з кольоровою фотознімкою-віньєткою Папи Івана Павла II, який вітається з Патріярхом Йосифом I (на чоловій сторінці програмки), фотознімкою Собору св. Софії (на задній сторінці програмки) та датами: 988-1988, 1929-1969-1979 на заголовній сторінці — заповідали аж 26 „точок"!

Концерт розпочався „Кантатою на честь Блаженнішого Патріярха" (А. Гнатишина) у виконанні чікаґського мішаного хору „Прометей" при парафії свв. Володимира й Ольги, під дир. Романа Андрушка та в супроводі на фортепіяні Надії Савин. Коротке, привітальне слово сказав парох церкви свв. Володимира й Ольги в Чікаго о. митрат Маріян Бутринський. Його слово, як також інші промови й поодинокі точки програми, були переривані постійними, грімкими оплесками, що зовсім непотрібно продовжували й без того „багату й обильну" програму. Дальше чергувалися: „Святочне слово", що його виголосив Кир Ізидор Борецький з Торонто; Д. Бортнянського: „Прийдіть воспоїм, людіє" (концерт ХУ) та Б. Кудрика: „Русланові псальми" (до слів М. Шашкевича) у виконанні хору „Прометей"; „Слово до паломників", яке італійською мовою виголосив (на протязі 55 хвилин) о. Веренфілд ван Страатен (на щастя український текст промови, надрукований на ротаторі густим шрифтом на 6 сторінках, був розданий перед концертом деяким слухачам) та „Ювілейна промова" проф. д-ра Володимира Янева. Разом, майже дві години, самі промови. Наступними точками програми були: виступ відомого мішаного хору (хлопці й дівчата СУМ-у з Англії), який під дбайливою й енергійною дириґентурою С. Гунька відспівав дві пісні: А. Гнатишина — „Достойно єсть" та К. Стеценка — „Вкраїно Мати, кат сконав" (замість поданих в програмках А. Гнатишина /?/ , „Прийдіте воспієм, людіє" та М. Леонтовича — „Ой зійшла зоря", про що ніхто не повідомив слухачів); дві декламації Зої Когут і „Отче наш" і „Осанна"; декламація Наталки Ковалишин: „На пошану Патріярхові" — Б. Стефанишини та рецитація Марти Гарасовської (уривок з „Собору" О. Гончара), чого також не було подано в програмці.

Скрипаль Адріян Бриттан, при супроводі на фортепіяні Надії Савин, відограв М. Лисенка: „II Українську Рапсодію (оп. 18) та С. Людкевича: „Арієтту" (зі скрипкового концерту 1946), а меццо-сопрано Христина Липецька відспівала, при акомпаньяменті незаступимої на цьому концерті Надії Савин, К. Данкевича: „Заснув мій друг" (арія з опери „Богдан Хмельницький") і Я. Степового: „Думка". Згодом вокальне тріо „Незабудьки" при парафії свв. Володимира й Ольги в Чікаґо, в складі Марія Костелина — сопрано, Олександра Савин — меццо-сопрано й Віра Сурівка — альт, при супроводі Надії Савин, відспівали: І. Шамо — „Україно, любов моя" й Г. Китастого — „Чужина". Дівочий парафіяльний хор „Діброва" з Мюнхена, під дир. Марії Гарабач, виконав: М. Федорова — „Пасли пистирі" і Р. Степаняка — „Доріжка". Балетний гурток СУМ-у з Англії під мистецьким керівництвом Е. і В. Макогін (хореографія П. Дністровика), під звуки власної „оркестри" (бубон, гітара й два акордеони) відтанцював „Гаілку" й „Коломийку". В програмках було подано, що виступатимуть ще два солісти, а саме: Василь Матіяш з Австралії, який мав відспівати дві пісні, та Ярослав Головка, що мав би проспівати Д. Січинського: „Лічу в неволі". Але солісти не виступали, дарма що про це також ніхто нікого не повідомляв.

На завершення цього, „багатого на точки" ювілейного концерту виступив ще раз хор „Прометей" з Чікаго, який під дириґентурою Романа Андрушка відспівав давно забуту й предовгу поему „Україна" — Г. Давидовського, солісти: Ліда Коханюк, Осип Шарун і Василь Зарицький. Словом — подякою Блаженнішого Патріярха, яке Він відчитав на естраді, „Молитвою за Патріярха" і молитвою „Боже Великий єдиний" закінчено цей „ювілейний концерт" у 10:30 вечора.

Нехай вибачать мені Шановні Читачі за мою, може, загостру критику цього концерту. Але годі раз-у-раз потурати недбальству, що щораз більше проникає в наші імпрези. Щоби нікого не обідити, я рішуче стверджую, а зі мною, маю враження, погодяться ті, які були присутні на цьому концерті, що всі виконавці були добрі, деякі дуже добрі, а то й знамениті, але організатори концерту й відповідальні за його програму не вив'язалися зі своїх обов'язків. Перш за все, деякі точки програми не відповідали своєму призначенню. Програма, що тривала майже п'ять годин, без перерви, навіть для найбільш загартованих у таких імпрезах глядачів, була абсолютно задовга. Не допускаємим є подавати „точки", яких ніхто не виконує, або подавати в програмці одне, а виконується щось інше. В таких випадках слід комусь із організаторів, або й самим виконавцям програми повідомити про це глядачів! Деякі точки могли б бути без шкоди для „ювілейного концерту" перенесені з великою користю до програми „ювілейного бенкету", що відбувся наступного дня, в неділю, 23-го вересня. Нарешті безупинні оплески, вставання з місць та всякі вигуки, нехай з якнайкращими інтенціями, — на подібних імпрезах аж ніяк не повинні мати місця! Така моя думка. Якщо я помиляюся, буду дуже вдячний, як хтось мене поправить.

Наступного дня, тобто в неділю, 23-го вересня, чекали на нас нові несподіванки. Рано вранці, після сніданння, кожний поспішав у напрямі Собору св. Софії, де мала відбутися чергова й заключна Св. Літургія з участю Блаженнішого Патріярха Йосифа, Владик і духовенства. Цим разом дехто з нашої групи і я з ними мали щастя.

(Продовження буде)

ДЕРЖАВНИЙ...

(Закінчення зі стор. 1)

розумінні Іміграційної і Натуралізаційної Служби ЗСА вже не є „наглою" і в тих обставинах їм треба б уже чекати кілька місяців на переселення до ЗСА звичайним іміграційним порядком. Очевидно, Державний департамент є в цій справі в постійному зв'язку з Іміграційною і Натуралізаційною Службою, але в хвилині виступу п. Бирнса справа переселення Караванських до Америки ще не була полагоджена. Це можна було би оминути, якщо була б відповідна координація зусиль опіки і допомоги таким переселенцям.

Справа тієї координації однаково актуальна і в заходах про звільнення політичних в'язнів та їх виїзду з СССР.

Інформуючи про совєтські закони відносно громадянства та совєтську документальну ґарантію, що кожний турист з американським пашпортом і совєтською візою матиме право вернутись до Америки, п. Бирнс пригадав, що американські громадяни, побуваючи в СССР, підлягають совєтським законам. Це відноситься також до дипломатів, з тією різницею, що диплomata негайно „видворять" з СССР, а звичайного громадянина могли б затримати для судової відповідальности. Досі було тільки два чи три випадки такого придержання, правдоподібно під закидом здогадної незаконної торгівлі (наркотиками), але в більшості випадків також і звичайного громадянина із туристичним американським пашпортом саджали на літак та „видворювали" з СССР. Для певности, п. Бирнс вважає, що американські громадяни, які підлягають совєтському законові відносно їхнього совєтського громадянства, якщо плянують відвідати СССР, можуть формально зректися совєтського громадянства, зголошуючи це в совєтському консуляті та виповняючи відповідні документи та заплативши 96 долярів.

Представник Державного департаменту дав також деякі додаткові виияснення відносно відомої заяви генерального прокуратора ЗСА Бенджаміна Сівілетті в справі совєтської „співпраці" у виявлюванні поселених в Америці „воєнних злочинців". Як відомо, цю справу підніс д-р Іван О. Флис на попередньому засіданні Екзекутиви УККА в суботу, 17-го листопада. Тоді Екзекутива доручила д-рові І. О. Флисові, щоб він, у порозумінні з іншими нашими адвокатами, постарався виияснити цю справу в Департаменті юстиції у Вашінгтоні. Відвідини цього Департаменту та зустріч з його представниками, зокрема з шефом слідчого відділу Волтером Роклером, відбулася в п'ятницю, 7-го грудня, у Вашінгтоні, з участю адвокатів — докторів І. О. Флиса, Аскольда Лозинського, Юрія Степаненка та Івана Шандора. З уваги на те, що д-р І. О. Флис був перешкоджений і не міг взяти участи в нарадах Екзекутиви УККА, справу реферував д-р Аскольд Лозинський, сказавши при цьому, що відповідне повідомлення в справі цієї зустрічі та її висліду буде своєчасно переслане до всієї української преси в Америці.

Наради Екзекутиви УККА, про які мова, відкрив і ними проводив екзекутивний віцепрезидент о. шамб. Роберт Москаль і вони, крім згаданого, включали ще прийняття протоколу з попередніх нарад, що його відчитав секретар І. Білинський, короткий звіт президента проф. Л. Добрянського, звіт касира пані Уляни Дячук, яка запропонувала бюджет УККА на 1980-ий рік в сумі по 245,000.00 долярів прибутків і стільки ж видатків, та вкінці обговорено ще зреферовану мгром Іваном Базарком програму ювілейного бенкету на пошану проф. Л. Добрянського в тому ж дні.

В нарадах взяло участь 26 членів Екзекутиви. На закінчення мгр І. Базарко пригадав, що кінцеворічне засідання Крайової Ради УККА відбудеться в наступну суботу, 15-го грудня.

ПРЕКРАСНІ ЖЕРТВОДАВЦІ ФКУ

ВОЛОДИМИР ЗАРЕМБА перейшов на пенсію, переселився з Ню Йорку на Фльориду і з тієї нагоди переслав 100 долярів на фонд українських студій в Гарварді. Досі пожертвував в семи вплатах — 400 долярів.

„З нагоди 50-піття нашого подружжя, котре відбулось 7 листопада 1929 р., складаємо 500 долярів на українські студії в Гарварді" — мґр. ВОЛОДИМИР і МАРІЯ ПЕТРИШИН з Трентону, Н. Дж.

МАРІЯ КАПЛИСТА з Філядельфії пожертвувала 1,000 долярів, в Пам'ять її Мужа — Проф. Інж. Макара, який помер 5 листопада 1979 р.

Д-р БОГДАН О. й ОЛЬГА Ф. ФЕЦОВИЧІ із Воррен в Огайо, починаючи 1977 роком пересилають кожнорічно 500 долярів.

Визначні Меценати ФКУ Олекса і Ляриса Біланюки пишуть:

„Гарвард — наша гордість! Успіхи Центру Українських Студій в Гарварді перевищують усі наші сподівання, як у підготовці кваліфікованих науковців, так у своїх наукових публікаціях. За відносно короткий час свого існування Український Науковий Інститут Гарвардського Університету здобув собі признання на найвищому рівні наукового світу.

Сам факт, що українська еміґрація зуміла пов'язати ім'я Гарварду, одного з найславніших університетів не лиш Америки, але усього світу, із збереженням і розвитком найвищих культурних і наукових здобутків українського народу — є неоціненим досягненням. Ім'я українського Гарварду є могутнім заборолом проти безоглядної і жорстокої русифікації, яку великоросійський шовінізм накидає на Інститути та Університети в Україні.

Закликаємо усіх, що розуміють важливість Центру Українських Студій в Ґарварді для української справи — поновити свої зусилля, щоб успішно завершити збіркову акцію на наш Гарвардський Центр".

Пожертви шліть, будь ласка, на адресу:

HARVARD UNIVERSITY
UKRAINIAN STUDIES FUND, INC.
1583 Massachusetts Ave. • Cambridge, Mass. 02138

ДОПОВІДЬ Д-РА МИКОЛИ КУШНІРЕНКА В УВАН

Ню Йорк, Н.Й. — У неділю, 16-го грудня ц.р., о год. 2-ій по полудні тут в будинку УВАН при 206 Захід 100-та вулиця відбудеться доповідь д-ра Миколи Кушніренка на тему: „Український економіст Олександер Мицюк". Керівництво Академії запрошує громадянство до численної участи.

Пам'ять Д. Пісецького, прикладного громадянина і союзовця

Св. п. Данило Пісецький помер 16-го жовтня ц. р.. Балтіморська громада гідно відпровадила патріота і мецената на вічний спочинок, а в пам'ять Покійного декілька установ склало пожертви на добродійні цілі, а найбільше на видання Енциклопедії Українознавства в Сарселі.

Св. п. Данило Пісецький, прибувши в 1949 році на цей континент, зразу включився в члени Українського Народного Союзу, записавшись до 320-го Відділу. Хоча доводилось йому важко працювати на прожиток, першенство віддавав громадській праці. Для нього передусім такі моральні вартості були дорогі: приналежність до своєї організації, преса, книжки, своя установа у своєму власному українському домі. Тому й він всіх закликав: „Ану даваймо, купімо! Бо хто ж як не ми!" Він завжди перший був готовий із пожертвою, перший спішив допомогти, коли була потреба.

На заклик у терені про видання й перевидання Енциклопедії українознавства, св. п. Пісецький першим включився у ряди її меценатів, заапелювавши в справі передплати. З цією метою він переводив збірки у 320-му Відділі, головою якого був 15 років. Він і подав внесок, щоб вплачувати по 5 центів від вкладки кожного члена на видавництво Енциклопедії Українознавства. Досьогодні цей же Відділ переслав на видання ЕУ НТШ у Сарселі 1,168 долярів. Сьогодні цю збірку далі старанно і послідовно продовжує секретар цього Відділу Іван Малко. Якщо б усі Відділи у ЗСА поступили в цей же спосіб, вкладаючи трохи труду, то не мусіли б науковці витрачати час на збірки.

Хай цих кілька рядків про Покійного будуть зразком і вказівкою іншим, а його діла хай залишаться у пам'яті будівничих української справи.

Іван Малко, секретар 320 Відділу

ПАНЕЛЬ-ДИСКУСІЇ В НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк, Н.Й. — У неділю, 16-го грудня ц.р., о год. 3-ій по полудні тут у великій залі Організацій Українського Визвольного Фронту при 136 2-га евеню відбудеться заходами Прихильників Антибольшевицького Бльоку Народів (ПАБНА) і ОУВФ — Панель-Дискусії. У програмі виступлять: д-р Константин Савчук, який доповідатиме на тему: „Конфлікт Москви з Пекіном та визвольні змагання уярмлених народів"; д-р Броніус Немикас (литовець) розкаже про контрадикції та слабості комуно-російської колоніяльної системи; мгр Юта Ристсу (естонська журналістка) говоритиме про русифікацію як засіб експансії московської імперії.

Керівником панеля-дискусії буде мгр Володимир Микула. Після панелю запити-дискусія і перекуска. Вступ за добровільними датками.

В ЧЕТВЕРТУ СУМНУ РІЧНИЦЮ НЕНАДІЙНОЇ СМЕРТИ

нашого Найдорожчого і Незабутнього
МУЖА, БАТЬКА, ДІДУСЯ, ВУЙКА І КУЗЕНА

сл. п.

ЯРОСЛАВА БІЛАСА

будуть відправлені

в четвер, 20 і понеділок, 24 грудня 1979 року

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ з ПАНАХИДАМИ

в Коговз в церкві св. апп. Петра і Павла і в Боффало, в церкві св. Ів. Хрестителя.

Просить Родину, Друзів і Приятелів помолитися в ці дні за спокій душі Покійного —

дружина — ЗЕНОВІЯ з Родиною

З глибоким смутком повідомляємо, що 16-го вересня 1979 р., в Монтреалі, Канада, відійшов від нас на 75-му році життя, наш Найдорожчий
МУЖ, ТАТО, ТЕСТЬ І ДІДО

бл. п.

ДМИТРО ТЕСЛЯ

Горем прибиті:

МАРІЯ ТЕСЛЯ з дому ТИРОЛЬ — жінка
КАТРУСЯ, АДРІЯН, МАРКІЯН І ОЛЯ ДЗЕРОВИЧІ — донька, зять і внуки

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями та Односельчанами Синевідська Вижнього, що 9-го грудня 1979 р. в Ню Йорку, на 59-му році життя, відійшов від нас у Вічність, нагло, на удар серця, наш Найдорожчий
МУЖ, БАТЬКО І БРАТ

бл. п.

БОГДАН ЩЕРБИЙ

У глибокому смутку:
дружина — ЮЗЕФА
донька — ЯРОСЛАВА з мужем МИКОЛОЮ ЛАБА
син — СТЕФАН
шваґер і шваґрова — ВОЛОДИМИР І МАРІЯ УЗДЕЙЧУКИ з дітьми

в Україні:
брат — МИХАЙЛО з родиною
сестра — СТЕФА з родиною
і дальша Родина

•

ПАНАХИДА — в середу, 12-го грудня 1979 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні П. Яреми, 129 Схід 7-ма вул. в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН — в четвер, 13-го грудня 1979 р. на українському католицькому цвинтарі св. Духа в Гемптонбурґу, Ню Йорк.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

В ДРУГУ БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

нашого Найдорожчого і Незабутнього ЧОЛОВІКА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

св. п.

Мґр. ЕВГЕНА ЛОЗИНСЬКОГО

будуть відслужені

СВЯТІ ЛІТУРГІЇ з ПАНАХИДАМИ

в церкві св. Юра в Ню Йорку, Н. Й., в неділю, 16-го грудня 1979 р., о год. 4-ій по пол.

і в церкві св. Духа в Честері, Па., в п'ятницю, 21-го грудня 1979 р., о год. 7-ій ранку.

Про молитви за душу Покійного просять:
МАРІЯ ЛОЗИНСЬКА — дружина
ЛЯРИСА КИЙ — донька з чоловіком МИРОСЛАВОМ і сином ОЛЬОМ
АСКОЛЬД ЛОЗИНСЬКИЙ — син

Ділимося зі своїм Членством та з Українською Громадою сумною вісткою, що в середу, 5-го грудня 1979 року, відійшов, несподівано, у Вічність, проживши 82 роки

бл. п.

Проф. МИХАЙЛО ЛИСОГІР

кол. професор середніх шкіл у Рідному Краю, почесний член та кол. заступник голови головної Управи ОУА „Самопоміч", кол. довголітній голова Відділу „Самопоміч" в Ню Йорку, а згодом голова Контрольної Комісії цього ж Відділу та кол. довголітній директор Школи Українознавства „Самопоміч" в Ню Йорку, інспектор Шкіл Українознавства, член Шкільної Ради УККА і заслужений педагог та прикладний член української громади.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

ПОХОРОНИ відбудуться у вівторок, 11-го грудня 1979 року, о год. 9-ій ранку — винесення тлінних останків Покійного до церкви св. Юра в Ню Йорку і похорони після Служби Божої на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку, Н. Дж.

•

Глибокі співчуття оповитій сумом Родині Покійного складає

УПРАВА ШКІЛЬНОЇ РАДИ при УККА

В глибокому смутку повідомляємо Родину, Приятелів і Знайомих, що 8-го грудня 1979 року, по довшій і тяжкій недузі, упокоївся в Бозі, наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, БРАТ, ЗЯТЬ І ШВАҐЕР

бл. п.

Інж. ЕВГЕН ЧОРНІЙ

на 56-му році життя.

Горем прибиті:
дружина — ЛЮБА зі синами КОРНИЛОМ І ДЕНИСОМ
брати: ВОЛОДИМИР І ОЛЕСЬ з родинами
сестра — ВАРВАРА з родиною
стриєчний брат — інж. АНАТОЛЬ ЧОРНІЙ
шваґер — д-р АНДРІЙ БАРАН з дружиною ЕЛИСАВЕТОЮ
тесті — д-р ОСТАП І ЗЕНЯ БАРАН
та ближча і дальша Родина в Америці й Україні

•

ПАНАХИДИ будуть відправлені в четвер, 13-го грудня 1979 р., о год. 7:30 веч. і п'ятницю, 14-го грудня 1979 р., о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Andrett Funeral Home, Inc., 353 Друга Авеню (21-ша вул.) в Ню Йорку, Н. Й.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 15-го грудня 1979 р., з того ж похоронного заведення, о год. 9-ій ранку до церкви св. Юра в Ню Йорку, а опісля на цвинтар Mt. Hope в Йонкерсі, Н. Й.

Вітаємо на волі після 30-річної каторги Святослава Караванського і його дружину Ніну Строкату!

Український Демократичний Рух

УКРАЇНСЬКА...

(Закінчення зі стор. 1)

Ред. Ігнат Білинський

Д-р Володимир Душник

о. шамб. Р. Москаль — президент СУК „Провидіння"; п. В. Мазур — президент УНП; д-р Р. Барановський — голова АУА; п. М. Белендюк — ОДВУ; пор. Л. Футала — представник ЦУКА; д-р О. Білик — голова ЗУАДК; д-р Є. Федоренко — Шкільна Рада при УККА; п. М. Грицковян — голова Організації Оборони Лемківщини; п-і Н. Сохан — Крайова Пластова Старшина; п-і С. Рубель — Головна Пластова Булава; д-р М. Квітковська — голова УЗХ; д-р М. Прокоп — голова „Прологу"; п. Д. Ліщинський — Братство І УД УНА; д-р Я. Падох — президент НТШ-А; о. шамб. Е. Манастирський — українська Католицька Епархія Стемфорду; п-і Х. Навроцька — СУА; д-р В. Омельченко — УВАН; п. Л. Пришляк — ОУА „Самопоміч" і орг. Укр. Лісників „ОБУЛІД"; мгр Я. Савка — Укр. Гетьманська Організація; п. А. Соколик — ООЧСУ; п-і М. Твердовська — ОЖ ОЧСУ; мгр М. Утриско — голова Т-ва „Бойківщина"; д-р С. Ворох — УЛТПА; п. М. Заліпський — голова „Броди Лев"; д-р П. Гой — голова Фундації УВУ; мгр О. Рожка — ГУ СУМ-А; п. Г. Полчій — ГУ Українсько - Американських Ветеранів; п-а Р. Стойко — президент СУСТА; п. М. Климко — Товариство Колишніх Вояків УПА ім. ген. хор. Т. Чупринки; мгр М. Гончаренко — ТУІА; д-р П.Стерчо — президент Карпатського Дослідчого Центру ім. Ю. Ревая; д-р О. Соколишин — ТУБА; п. Д. Ткачук — Т-во „Гуцульщина"; д-р І. Мороз — Фундація УВУ в Канаді; маестро В. Авраменко.

Від Польського Конгресу Америки — Богдан Васютинські і Леонард Зуб—Здановіч; від Асоціяції Лотишів — Євген Керно і його син; Горст Уліч, голова Нюйоркського Комітету Поневолених Народів.

Український Народний Союз репрезентували також, крім уже згаданих головного предсідника д-ра Івана Флиса і заступниці головного предсідника Марії Душник, головний секретар Володимир Сохан, головний касир Уляна Дячук, головний організатор Василь Оріховський, редактор-емерит Антін Драган і ред. Василь Тершаковець.

Газету „Народна Воля", орган Українського Братського Союзу репрезентував ред. Іван Смолій, „Америку", орган Союзу Українців Католиків „Провидіння" — д-р Богдан Романенчук, а „Свободу", орган Українського Народного Союзу — д-р Євген Федоренко.

На замовлення Ювілейного комітету Бенкет для історії фільмував Ярослав Кулинич, а фотографував Осип Старостяк.

Були також присутні на Ювілейному бенкеті декілька студентів проф. Добрянського. Серед учасників бенкету були дві доньки проф. Добрянського — Лариса, адвокат і Павлина, спеціялізується в міжнародних справах, працювала для д-ра З. Бжезінського, дорадника Білого Дому у справах крайової безпеки.

У мистецькій частині програми відома співачка Ляриса Магун-Гурин, сопрано, проспівала три пісні: „Княгиня Степова", муз. І.Соневицького; „Баркароля", муз. А. Кос-Анатольського і народну пісню „У гаєчку ходила я".

Чоловічий квартет „Каравана" у складі: М. Шкварко, С. Палка, Л. Калинич і Роман Яськів виконав: „Чужино", слова і муз. Г. Китастого, „Червоні рожі", танго, слова Б. Гірняка і жартівливу пісню „Гарем", слова і музика д-ра О. Білика. Акомпаньювала квартетові Дозя Сигіда.

Відтак о. шамб. Р. Москаль, екзекутивний віцепре-

Президент Комітету Українців Канади д-р С. Радчук вітає Ювілята.

зидент УККА і мгр І. Базарко, адністративний директор, вручили проф. Добрянському грамоту признання й відзначенняя за 30-річну працю на пості президента УККА.

Після цього відбулося ще одне вручення, а саме: портрет Ювілята роботи маестра Зиновія Онишкевича, який вручив д-р І. Флис і маестро З. Онишкевич професору Добрянському. Одначе, як жартівливо і дотепно розповідав майстер церемонії, ювілейному комітетові не було, мовляв, легко подати маестрові Онишкевичу найхарактерні риси Ювілята, щоб він зобразив їх пензлем. Проте, крім згаданого портрету, д-р Флис вручив проф. Добрянському таки найбільш властиві *риси* Ювілята, роботи З. Онишкевича, а саме; карикатури „Лулька" і „високе чоло Ювілята".

При кінці цього вдалого й добре провадженого Бенкету, виступив проф. Л. Добрянський. В українській мові Ювілят висловив подяку організаторам Бенкету, присутнім і ти, що надіслали телеграми та письмові привіти.

Дальше у своєму слові проф. Добрянський з властивою йому експресією й почуттям поділився своїми думками про його діяльність, про його співпрацю з чільними американськими діячами, про вирозуміння його дружини п-і Юлії, й доньок до його праці в УККА. Він уважає, що критичний підхід до діяльности потрібний, який повинен стимулювати включення молодшого покоління в працю української централі. Позитивно висловився про активність молодого покоління в американському політичному житті.

Ювілят накреслив свій дороговказ, яким він кермується у своїй праці. Головна мета його діяльности — оборона свободи. Він є українець і гордиться своїм походженням. Український народ на протязі віків бореться за волю, а зокрема козаки вирізнялись своєю боротьбою за свободу.

Він є американець і гордий з того, що революція в 1776 році була визвольною революцією проти імперії, і українці боряться проти імперії.

Остання у світі імперія — це Совєтсько-російська, яка становить загрозу для всього світу, включно з Америкою. І власне тут поєднуються спільні інтереси американського та українського народу: боротьба проти цієї імперії, проти совєтсько-російського імперіялізму за самостійну Україну.

Після промови Ювілята проспівано „Многоліттсвіє", а д-р І. Флис ще раз побажав дальших успіхів проф. Добрянському та подякував присутнім і членам ювілейного комітету за влаштовання Бенкету. До Ювілейного комітету входили: мгр І. Базарко, мгр І. Винник, інж. Є. Івашків, мгр У. Дячук, адв. І. Гуглевич, п-і Х. Навроцька, п-і С. Рубель п. М. Салдан. п. Є. Луцький і д-р О. Флис.

Мгр І. Базарко подав до відома, що частина писемних привітів, зібраних в цілу книгу, від Владик, сенаторів, конгресменів, центральних організацій, Відділів УККА буде надрукована в офіціозі УККА — „Конгресових Вістях".

Молитвою „Богородице Діво", що її провів о. прот. В. Базилевський, закінчено цей вдалий Ювілейний Бенкет у честь проф. Добрянського.

СПОГАДИ ПРО БАТЬКА

(Закінчення зі ст. 2-ої)

природи. Тому тебе, доню, так цікавить географія. Мушу призначися, що я теж завжди цікавився цією наукою і хай не здається тобі це дивним — цікавлюся і тепер, навіть більше, ніж раніш. Пригадую, що, бувши колегіятом першого клясу, писав твір на вільну тему. І про що ти думаєш, я писав? Про Гімалайські гори. Я про них майже нічого не знав, або знав дуже мало, напевне, не більше, ніж розповідається про них в підручниках географії, а все ж таки наважився писати. Це була чиста фантастика, підогрівана нестерпним любовним потягом до екзотичної, в цьому разі, до індійської природи.

...Коли я бутарю (протираю біжучу воду з породою де є метал і дивлюся на Захід), то часто згадую тебе. Мої думки теж завжди вітають коло тебе. Ти мрієш про той день, коли ми зустрінемось і будемо всі троє разом і до тебе вернеться щасливе дитинство, — а я вже ні про що не мрію, бо нічогісенько не знаю. Отак, як борозенний віл, устромив свою шию в ярмо і тягну скільки хватає сили. Нема коли й мріяти про такі тендітні речі, за які згадуєш ти.

...Вірші твої мене дуже цікавлять, і я дуже хотів би їх почитати. Як у тебе з технікою? Ямба від хорея відрізняєш? Шкода, що я не з тобою — я з любов'ю вчив би тебе тонкої штуки віршування".

9 листопада 1938. (цей лист був написаний за два місяці до смерти батька).

„Моя люба, моя ненаглядна, моя хороша, моя незрівняна Оксаночко, як я тужу за тобою, як я хочу тебе бачити, розмовляти з тобою, слухати твою музику, твої поезії, твій сміх.

Напиши мені про себе, дорога, як ти живеш; як себе почуваєш, що читаєш, яких маєш знайомих, з ким дружиш, яке в тебе коло зацікавлень.

Напиши мені, що з моїми книжками, а особливо з рукописами. Бережи їх, дорога, як свій зір, бо багато з них не були в друці й якщо пропадуть, то пропадуть безслідно і назавжди.

Напиши мені про мамусю, бо я довго не маю вістки від неї з Белебея. Як вона, бідненька, сумує одна серед башкирських степів. Докладно пиши про всіх наших і про Київ, бож я за ним тужу.

Бувай здорова. Бажаю тобі всіх благ. Учись, будь вимоглива до себе, бо ти сирота.

Твоя доля в твоїх руках.

Татуньо".

Свято Листопадового Чину у Філядельфії

У неділю, 4-го листопада ц.р. відбулась Листопадова Академія, улаштована заходом молодечих організацій — СУМ, Пласт, ОДУМ, МУН, під протекторатом Відділу УККА у Філядельфії.

Своїм змістом, як офіційна частина так і мистецька, залишили незабутнє враження на присутніх в залі. Це вперше у Філядельфії об'єднанні молодечі організації переможно, практично здійснили свій задум. Це тільки є доказом як багато об'єднана молодь може зробити для добра нашої справи і в майбутньому.

Після юнацького Апелю та відчитання Маніфесту, голова Відділу Конгресового Комітету Філядельфії проф. д-р П. Стерчо в кількох словах, нав'язавши до змісту Академії, започаткував її відкриття.

Мистецьку частину розпочав дівочий хор „Жайворонки" при осередку СУМА в Ню Йорку, виконавши кілька пісень як ось: „Живи Україно" слова О. Олеся, муз: М. Гайворонського, „Розпрощався стрілець", стрілецька пісня, „Ось день війни", муз. обр. проф. Л. Стругацького, при акомпаньяменті Соні Шерег. Диригент проф. Л. Стругацький за короткий час великої і кропіткої праці, вишколюючи голоси та чистоту вимови в співі, допровадив хор „Жайворонки" до цього, що вони своїм співом захопили слухачів.

Святочне слово, глибоке змістом і збагачене геніяльними висловами Тараса Шевченка й Івана Франка, виголосив о. Роман Мірчук. Чистий звучний голос та гарна промова промовця залишилася незабутнім дарунком для філядельфійської громади.

Вокальне тріо „Соловейки" при філядельфійському осередку СУМ-А виконало чотири пісні: „Тихо над річкою", народна пісня, „Колись дівчино мила", стрілецька пісня, „Марш сіроманців", повстанська пісня, „Марш куреня бойків", повстанська пісня, — всі пісні — це музично обробка проф. З. Маркович, а вокальний вишкіл перевела оперова артистка Олена Шишацька. В тріо виступили: Тамара Петришин, Софія Дейнека, Оля Максим'юк-Благий. В їхньому співі відчувається велика любов до пісні, вокальний вишкіл та зрозуміла інтерпретація.

Виконанням вірша „Під дзвони св. Юра" одумівець Андрій Шевченко зробив приємну несподіванку філядельфійській громаді. Рецитацією зібраних творів В. Симоненка, які були кличем до боротьби зі совєтським окупантом, найбільшим ворогом українського народу, щоб здобути вільну і незалежну нашу державу, виступила пластунка Наталка Ковалишин. Гарна мова і добра інтерпретація були успіхом її виступу.

На закінчення Академії виступив знову дівочий хор „Жайворонки", виконавши три пісні „Виростеш ти сину", В. Симоненко, муз. Пашкевича, „Пісня про Київ", муз. Дремлюги, „Вперед", пісня УПА, муз. обр. Степаненка. В цих піснях були гарні мелодії, відчувалася школа, яка давала їм можливість виконувати п'яно і мецавочче. Все разом створило добрий настрій поміж публікою. Осередок СУМ-А ім. Чупринки в Ню Йорку може сміло сказати, що він щасливий, маючи такого прекрасного музика, проф. диригента Л. Стругацького.

Академію закінчено відспіванням українського національного гимну.

Іван Гош

АВТОРСЬКИЙ ВЕЧІР Д-РА ОСТАПА ТАРНАВСЬКОГО

Філядельфія, Па. — Український Літературно-Мистецький Клюб влаштовує тут у неділю, 16-го грудня ц.р., о год. 4-ій по полудні в залі УСС „Тризуб" при 4932 Н. Брод вулиці Авторський Вечір д-ра Остапа Тарнавського з приводу появи його книжки оповідань „Камінні ступені". Слово про автора скаже проф. Григорій Костюк. Твори автора читатимуть відомі актори: Віра Левицька, Марія Степова-Карп'як, Євген Левицький, Володимир Шашаровський. Управа Клюбу запрощує на Вечір українське громадянство.

ФОНД НАГЛОЇ ПОТРЕБИ, СПИСОК Ч. 7 — 79

Відд.	Прізвище, ім'я	Сума	Відд.	Прізвище, ім'я	Сума
97	Куць Іван	4.90	287	Ґлов'як Зеновій М.	4.20
102	Демко В.	1.50	287	Васильців І.	10.00
102	Бобечко Н.	3.00	287	Калькатера І.	1.50
102	Панас І.	3.00	287	Барринчук Д.	1.50
102	Панас І.	5.80	287	Скордінський А.	5.15
102	Панас А.	3.00	287	Волосенко І.	1.50
102	Світлик М.	3.00	287	Волосенко І.	2.80
102	Панас А.	5.80	287	Пшик П.	13.80
102	Напора В.	1.50	287	Скордій Д. А.	3.00
102	Кухта В.	3.00	287	Бурик М.	5.20
102	Оришкевич О.	2.80	287	Пипчик М.	11.00
102	Горошко Ґ.	1.50	287	о. Нагаєвський І.	3.00
102	Горошко Ґ.	5.00	287	Д-р Флунт Р.	4.90
102	Горошко Ґ.	1.50	287	Волосенко Р.	3.80
102	Горошко Ґ.	3.00	287	Онишкевич В. А.	3.90
102	Горошко Ґ. Г.	3.00	287	Онишкевич Б. А.	3.90
102	Лак А.	3.00	287	Онишкевич Л. Т.	3.70
102	Чіпка С.	5.35	287	Васильців Л.	6.92
102	Чіпка С.	8.25	291	Тимців О.	1.50
102	Чіпка С.	18.96	291	Буковач С.	1.50
102	Чіпка С.	24.00	291	Рідріх В. О.	1.50
102	Горностай В.	3.00	292	Горак Н.	7.00
102	Горностай В.	5.70	292	Горак А.	7.80
102	Кавка М.	3.00	292	Карбовничак В.	7.80
102	Кавка В.	1.50	292	Терлецький М.	6.90
102	Кавка З. М.	4.05	292	Рудницький І.	5.10
102	Напора В.	1.50	292	Стрийхар В.	9.00
121	Рагоршак І. П.	2.50	292	Бойко Е.	32.88
121	Гайдук Е. І.	3.20	292	Іваників В.	3.00
125	Куць А.	3.00	292	Бачинський А.	11.00
281	Кушнір М.	3.00	292	Федик С.	1.50
281	Волф М.	5.60	292	Федик С.	1.50
281	Шеремета Б.	5.60	292	Федак Т.	1.50
281	Шеремета Б.	6.30	292	Федак Е.	1.50
281	Гіш Н.	2.50	292	Кровицький І.	11.40
281	Гаврилюк М.	3.00	292	Федак Н. Л.	1.50
281	Кузюк І.	4.20	292	Федак Т. О.	5.70
281	Кузюк Т.	4.65	292	Терлецький Р.	5.70
281	Грушко В.	5.70	303	Ганчарик М.	6.60
281	Грушко Л.	5.50	303	Нікпон П.	8.40
281	Кондратюк Е.	1.50	303	Капець І.	6.60
281	Гупаловська С.	5.70	303	Питлований В.	5.30
281	Гупаловський Д. Б.	1.50	325	Шевченко М.	6.30
286	Свійній М.	11.00	325	Вілкерсон І.	3.00
286	Сторошко Т.	1.50	325	Смитаник А.	21.14
286	Сторошко Т.	1.50			

Сума проголошених чеків .... $ 479.45
Раніше проголошених $56,482.02
Разом $56,961.47

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ОТЕЦЬ ТЕОДОР БОРЕЦЬКИЙ, член УНС Відд. 414 ім. през. Волошина в Ню Гейвен, помер 24 жовтня 1979 р. на 80-му р. життя. Нар. 1899 р. в Поніківці, пов. Броди; членом УНС став у 1959 р. Залишив у смутку дружину Раїсу та сина Бориса. Похорон відбувся 27 жовтня на цвинтарі св. Андрія в Бавнд Бруку.

Вічна Йому Пам'ять!
І Телюк, секр.

АННА ХЕТРІЮК, членка УНС Відд. 94 ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремк, Міч., померла 29 жовтня 1979 р. на 76-му р. життя. Нар. 1903 р. в Яблонові, Коломия, Україна; членкою УНС стала 1959 р. Залишила у смутку чоловіка Юрія, дві дочки: Розу і Юлію та 2 внучки. Похорон відбувся 2 листопада 1979 р. на цвинтарі Вайт Чапел в Трой.

Вічна Їй Пам'ять!
Роман Татарський, секр.

МАРІЯ ЛИНОВИЧ, членка УНС Відд. 70 Укр. Проґр. Клюбу, померла 4 листопада 1979 р. на 83-му р. життя. Нар. 1896 р. в Джерзі Сіті, Н. Дж.; членкою УНС стала 1919 р. Залишила у смутку дочку Гелену і сина Володимира. Похорон відбувся 8 листопада 1979 р. на цвинтарі Голі Крос в Норт Арлінґтон, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
Микола Шеремета, секр.

ВАСИЛЬ БАРАНОВИЧ, член УНС Відд. 169 св. Арх. Михаїла в Едвардсвілл, Па., помер на 72-му р. життя. Нар. 1908 р. в селі Острів, Україна; членом УНС став 1951 р. Залишив у смутку дружину Катерину. Похорон відбувся 8 листопада на цвинтарі св. Миколая в Нантікок, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Секретар

МИКОЛА БАТ, член УНС Відд. 29 Переображення Господнє в Нантікок, Па., помер 2 листопада 1979 р. на 92-му р. життя. Нар. 1887 р. в Україні; членом УНС став 1933 р. Залишив у смутку дружину Вероніку, дітей: Антона, Томаса і дочку. Похорон відбувся 5 листопада 1979 р. на цвинтарі св. Марії в Гановер Тавншіп, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга А. Маліцкак, секр.

ПАВЛО МАНДЗЮК, член УНС, Відд. 448 Т-ва Самопоміч в Ля Саль, помер 6 жовтня 1979 р. Нар. в Західній Україні; членом УНС став у 1947 р. Залишив у смутку 5 дітей. Похорон відбувся 9 жовтня 1979 р. на цвинтарі Коте де Нейґе в Монтреалю.

Вічна Йому Пам'ять!
Ольга Плешкевич, секр.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СУБОТА, 15-го ГРУДНЯ 1979 р.

НЮАРК, Н. Дж. Річні Збори Т-ва Чорноморська Січ 14-ий Відд., о год. 6-ій веч. в приміщенні Чорном. Січі. На порядку: звіт Управи та вибір нової на 1980 рік та збирання чл. вкладок. — В. Роговський, предс., В. Ткач, кас., М. П. Отрок, секр.

НЕДІЛЯ, 16-го ГРУДНЯ 1979 р.

ВЕСТ ІСТОН, Па. Річні Загальні Збори Т-ва ім. Б. Хмельницького 137-ий Відд., о год. 1:30 по пол. в залі Амер.-Укр. Горож. Клюбу. На порядку: річні звіти і вибір управи на 1980 рік. Проситься чл. прибути. — Г. Прашик, предс., М. Колодруб, кас., С. Колодруб, секр.